

1.

A régi fogadó kőből és téglából épült falai ragyogtak a holdfényben. Az ezüstszínű sugarak megcsillantak a vadonatúj korlátokon és az ereszcatornákon. A régi és az új, a múlt és a jelen ötvöződött a hatalmas épületben, mint egy hosszú, boldog házasságban.

A sötét homlokzat még őrizte titkait a decemberi éjszakában, de néhány hét múlva már itt is világitani fognak az ablakok, akárcsak a többi lakásban BoonsBoro főutcáján.

Owen Montgomery a teherautó volánja mögött ült, és várta, hogy zöldre váltsa a lámpa. Közben végignézett az ünnepi díszbe öltözött Main Streeten. Az üzletek és a lakások ablakában karácsonyi fények ragyogtak. Jobbra, az egyik emeleti apartman ablakában egy színes fenyőfa pompázott. A leendő fogadósuk ideiglenes rezidenciája hűen tükrözte a stílusát. Precíz elegancia, gondolta Owen.

Jövő karácsonykor már a BoonsBoro Innt is fényfüzérék díszítik majd, és Hope Beaumont a másodikon lévő apartmanja ablaka előtt fogja elhelyezni a feldíszített karácsonyfát.

Owen balra nézett. Avery MacTavish, a Vesta pizzeria tulajdonosa is szépen kidekorálta az étterem utcára néző teraszát.

A pizzázó feletti lakás korábban Owen öccsége, Becketté volt, de most már Avery lakott benne. Az egyik ablakban ott is egy karácsonyfa fényei ragyogtak, de a többi ugyanúgy sötétlett, mint a fogadó ablakai. Avery biztosan dolgozik ma este,

gondolta Owen, amikor mozgást látott az étteremben. Kicsit előrehajolt az ülésen, hogy meggyőződjön róla, de Avery éppen nem állt a pult mögött.

Aztán a lámpa zöldre váltott, és a férfi befordult a St. Paul Streetre, majd bekanyarodott a fogadó mögött lévő parkolóba. Egy pillanatig még üldögélt a teherautóban. Átsétálhatna a Vestába, kérhetne egy szelet pizzát meg egy sört, és ott időzhetne zárásig. Ráérne utána körülnézni a fogadóban.

Egyébként sem lenne szükséges bejárnia a helyszínt, emlékeztette magát. Csak a kíváncsiság hajtotta, hogy megnézzze, mit végeztek aznap a fivérei meg a munkások. Egész nap másfele járt, megbeszéléseken vett részt, a Montgomery családi vállalkozás egyéb ügyeit intézte, és már alig várta, hogy visszajöhessen.

A Vesta elég forgalmasnak tűnt, pedig már csak fél óráig van nyitva. Nem mintha Avery kirúgná záraskor – legalábbis nem valószínű. Sokkal valószínűbb, hogy leülne mellé, és meginna vele egy sört.

Csábító gondolat. De jobban teszi, ha gyorsan végigjárja a fogadót, aztán minél előbb hazamegy. Másnap reggel hétkor kezdenek, és kemény munka vár rá.

Kiszállt a teherautóból, és elővette az épület kulcsait. Magas, vékony alakján fázósan összehúzta a dzsekit, miközben végigsietett az udvar kőfala mentén, és az előcsarnok ajtaja felé igyekezett.

A kulcsain különböző színű jelek voltak, és a fivérei ezért sokat gúnyolták, de ő hatékonynak találta a színkódos módszert. Másodperceken belül megszabadult a hidegtől, és belépett az épületbe.

Felkapcsolta a világítást, aztán csak állt, és mosolyogva nézett maga elé.

A szőnyeget utánzó dekoratív kőpadló remekül kihangsúlyozta a falak lágy színét és a világos faburkolatot. Beckettnek igaza volt, amikor ragaszkodott ahhoz, hogy az egyik falat hagyják csupaszon, mert a régi téglák a helyiség ékességei lettek. Az anyja által választott csillár pedig igazi telitalálat volt.

Nem túl feltűnő, kicsit mégis szokatlan és egyáltalán nem hagyományos. Bronzágaival, fehér gömbjeivel mintha lebegett volna a csillogó padló fölött. Owen jobbra tekintett, és elégedetten állapította meg, hogy az előcsarnokhoz tartozó mosdókat is kifestették már. Így sokkal jobban mutattak az elegáns csempeminták és a halványzöld mosdókagylók.

Elővette a jegyzetfüzetét, felírt még néhány fontos tennivalót, majd átment a magas kőboltív alatt, és balra fordult.

Itt is látszanak a csupasz téglák. Beckett tényleg érti a dolgot, állapította meg Owen, és önkéntelenül bólintott. A mosókonyha polcain katonás rend uralkodott. Ez Hope műve volt, akinek szívós aknamunkával sikerült Rydert kilakoltatni az ideiglenesen irodának berendezett helyiségből, hogy végre elkezdhesse a rámolást és a rendszerezést.

Megállt Hope leendő irodájánál, és most ott látta a bátyja nyomait: a fűrészbakokra helyezett furnérlemezt, amit asztalként használt, a vaskos, fehér mappát (az építkezés bibliáját), valamint néhány szerszámot és festékesdobozt.

Owen tudta, hogy Hope nemsokára innen is kipenderíti Rydert.

Magában mosolyogva folytatta az útját, és megállt a nyitott konyhaajtóban, hogy onnan gyönyörködjön a látványban.

Már felszerelték a világítótesteket. A modern, fémből készült lámpát a konyhasziget fölé, a kisebb hasonmásait pedig az ablakok mellé helyezték. A fa szekrényajtók, a világos színű

kiegészítők és a sima gránitpult szépen kihangsúlyozta a konyhai gépek csillogó krómozott felületét.

Kinyitotta a hűtőt egy hideg sörért, aztán eszébe jutott, hogy nemsokára vezetni fog, és inkább egy doboz kólát vett ki. De előbb feljegyezte, hogy telefonálnia kell a rolók és a függönyök felszerelése ügyében.

Már majdnem készen vannak.

Továbbment a recepció helyiségbe, itt is körülnézett, és megint mosolyra húzódott a szája.

Ryder egy régi pajta gerendáiból ácsolta a kandallópárkányt, ami tökéletesen illett a csupasz téglákhoz meg a hatalmas, nyitott tűzhelyhez. Ám a helyiséget egyelőre ponyvák, festékes bödönök és szerszámok töltötték meg. Owen feljegyzett még néhány emlékeztetőt saját magának, közben a boltíven át az épület hátsó részébe igyekezett, és megállt a később majd társalgóként működő előcsarnokban. Ekkor lépteket hallott az emeleten.

A következő boltív a lépcsőkhöz vezető, rövid folyosóra nyílt. Owen menet közben észrevette, hogy Luther szépen halad a munkával, és elégedetten simította végig a kovácsoltvas korlátot, miközben felfelé indult.

- Elég tűrhető lett. Fent vagy, Ry?

Az ajtócsapódás hallatán egy kicsit összerezzent, és összehúzta a szemét, amikor a lépcső tetejére ért. A fivéréitől mindig kitelik egy kis gúnyolódás, és esze ágában sem volt ürügyet adni arra, hogy kinevessék.

- Jaj! - mondta színlelt félelemmel. - Ez biztosan a szellem. *Annyira* félek!

Az épület frontja felé fordult, és észrevette, hogy az *Elizabeth* és *Darcy* lakosztály ajtaja tényleg be van csukva, ellentétben a folyosó másik oldalán lévő *Titánia* és *Oberonnal*.

AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ

Nagyon vicces, füstölgött magában.

Halkan osont az ajtó felé, és az volt a terve, hogy hirtelen beront a helyiségbe, alaposan ráijesztve a testvérére, aki szórakozik vele. Kezét a kilincsre tette, óvatosan lenyomta, és be akart nyitni.

Az ajtó nem engedett.

- Ne szórakozz, te ökör! - zsémbelődött Owen, de közben elnevette magát. Aztán az ajkára fagyott a nevetés, amikor az ajtó hirtelen kinyílt, és kivágódott a teraszra vezető két ajtó is.

A beáramló hideg levegőben a férfi orrát megütötte az édes lonc nyári illata.

- Te jószágos ég...

Tulajdonképpen elfogadta és elhitte, hogy egy kísértet lakik a szállodában, hiszen történtek bizonyos események, és Beckett is meg volt győződve a valóságáról. Annyira, hogy elnevezte a kísértetet Elizabeth-nek, mert többnyire abban a szobában tartózkodott.

De neki ez volt az első személyes találkozása vele, és csak most tapasztalta meg a jelenlétét.

Tátott szájjal állt a helyén, és nézte, ahogy a fürdőszoba ajtaja nagyot csattanva becsukódik, aztán kivágódik, majd megint becsapódik.

- Rendben. Jól van. Elnézést a betolakodásért. Én csak...
- Most a bejárati ajtó is bevágódott előtte, és orron is vágta volna, ha nem ugrik még idejében hátra.

- Ugyan már... biztosan ismersz engem, hiszen majdnem mindennap itt dolgozom. Owen vagyok, Beckett bátyja, és... békével jöttem... Vagy valami ilyesmi.

A fürdőszoba ajtaja hatalmas robajjal becsapódott, és a férfi összerezett.

- Ne olyan hevesen, jó? Mi a baj? Én csak... Már értem.

A férfi megköszöri a torkát, levette meleg gyapjúsapkáját, és beletűrt a sűrű, barna hajába.

- Nem téged neveztelek ökörnek. Azt hittem, hogy Ry van itt. Ismered Rydert, a bátyámat? Ugye szerinted is néha idegesítően viselkedik? Te jó ég! A folyosón állok, és egy kísértetnek magyarázkodom.

Az ajtó résnyire kinyílt, és Owen óvatosan beljebb lépett.

- Csak be akarom zárni a teraszajtókat. Zárva kell őket tartanunk.

Owen kénytelen volt elismerni, hogy egy kicsit ijesztő volt a helyzet, ahogy a szavai visszhangzottak az üres helyiségben. De nem törődött vele, hanem zsebre vágta a sapkáját, az első teraszajtóhoz lépett, becsukta, majd ráfordította a zárat. De amikor a második ajtóhoz ért, az étterem fölötti lakás világos ablakaira nézett.

Averyt is meglátta egy pillanatra, ahogy az ablaknál mozgott.

A hideg levegő már nem áradt be a szobába, és az édes lonc illata erősebb lett.

- Már máskor is éreztem az illatodat - mondta Owen halkán, még mindig Avery ablakait figyelve. - Beckett szerint te figyelmeztetted aznap este, amikor az az idióta (elnézést a csúnya szóért) Sam Freemont megtámadta Clare-t a lakásán. Most én is meg szeretném köszönni neked a segítséget. Beckett és Clare össze fognak házasodni. De ezt biztosan te is tudod. Az öcsém szinte egész életében szerelmes volt Clare-be.

Owen becsukta az ajtót, és megfordult.

- Tehát még egyszer köszönöm.

A fürdőszoba ajtaja nyitva állt, és Owen megpillantotta saját magát a fésülködőasztal fölött lévő kovácsoltvas keretű

tükörben. A tekintete kicsit vad volt, a haja felborzolódt az előbbi kócolástól, és ez tovább fokozta zilált megjelenését.

Ösztönös mozdulattal megint beleszántott a hajába, hogy lesimítsa égnek álló fürtjeit.

- Csak körülnézek a helyszínen, és felírom a teendőket. Már csak le kell vonulni a munkásoknak, és készen vagyunk. Itt végeztek először, mert szerintem örültek, hogy befejezhetik ezt a szobát. Néhányan kicsit ijedősek, de ezért ne sértődj meg... Tehát... Még egyszer gyorsan körüljárok, aztán itt se vagyok. Viszlát... Illetve... Szóval majd találkozunk.

Owen kihátrált az ajtón.

Körülbelül fél órát töltött az épületben, szobáról szobára, emeletről emeletre haladva, és folyamatosan kiegészítve a jegyzeteit. Néhányszor megint érezte a lonc illatát, és néha kinyílt egy-egy ajtó.

A kísértet most már jóindulatúnak tűnt, a férfi mégis nagy megkönnyebbülést érzett, amikor leért a földszintre, és bezárta a fogadót.

Owen bakancsa alatt halkán ropogott a zúzmara, miközben a kávéval meg a fánkka a kezében a fogadó ajtajához sétált. A nap még fel sem kelt. A férfi azonnal a konyhába ment, és a pultra tette a nagy fánkcsdobozt, a hordozható kávéspoharakat meg az aktatáskáját. Elhatározta, hogy egy kicsit feldobja a hangulatot, ezért átment a recepciós helyiségbe, hogy bekapcsolja a gáztüzelésű kandallót. A fénytől és a melegtől mindjárt jobb kedvre derült. Levette a kesztyűt, és gondosan a dzsekije zsebébe hajtogatta.

Aztán visszament a konyhába, kinyitotta az aktatáskát, elővette a jegyzetfüzetét, és még egyszer átnézte az aznapi

teendőket. Nemsokára csipogni kezdett a derekára erősített telefon, jelezve a reggeli találkozó kezdetét.

Már elfogyasztott egy fél cukormázas fánkot, amikor meghallotta Ryder teherautóját.

A bátyja fején egy *Montgomery Családi Vállalkozás* feliratú sapka díszelgett, és mogorva pillantással gombolta ki meleg, de kicsit viseltes dzsekijét, miközben belépett. Arcán látszott, hogy aznap még nem ivott elég kávé. Dinka, a kutyája, mögötte ballagott, és a helyiségbe érve azonnal beleszimatolt a levegőbe, majd vágyakozó pillantással nézett Owen fánkjának maradékára.

Ryder felmordult, és az egyik pohárért nyúlt.

- Az Becké - közölte Owen, oda sem pillantva. - Ahogy a nagy B betű is mutatja, amit az oldalára írtam.

Ryder megint morrant egyet, és elvette az R feliratú poharat. Egy hosszú korty után szemrevételezte a fánkokat, és egy lekváros mellett döntött.

Dinka sürgető farkcsóválására odadobott neki egy darabot.

- Beck késik - jegyezte meg Owen.

- Te döntöttél úgy, hogy hajnalban tartjuk a megbeszélést.

Ryder nagyot harapott a fánkba, és leöblítette a falatot egy korty kávéval. Nem borotválkozott, és markáns arcvonásait sötét borosta fedte. De arannyal pettyezett, zöld szeme már nem volt olyan álmos és komor tekintetű, hála a kávénak meg a fánkknak.

- Ha az emberek megérkeznek, már nem tudunk nyugodtan beszélni. Tegnap este benéztem hazafelé menet. Jó napotok volt.

- Igen. A másodikon ma délelőtt levonulnak a munkások. Az elsők néhány szobában még fel kell raknunk a parketta- és mennyezetszegélyeket, néhány lámpát meg azokat az átkozott

fűthető törölközőtartókat. Luther folytatja a lépcsőkorlátok és a rácsok felszerelését.

- Láttam a munkáját. És feljegyeztem még néhány dolgot.

- Mindjárt sejtettem.

- Gondolom, lesz még több észrevételem is, ha végeztem az elsővel, és felmegyek a másodikra.

- Mire várunk? - Ryder felkapott egy újabb fánkot, és beleharapott. Közben oda sem nézve megint dobott egy darabot a kutyának.

Dinka elkapta a levegőben. A tökéletesen kivitelezett mozdulatot bármelyik kapus megirigyelte volna.

- Beckett még nincs itt.

- Barátnője van - mutatott rá Ryder. - Annak pedig három gyereke, akiket iskolába kell indítani. Majd ideér, és csatlakozik a megbeszéléshez.

- Itt lent még akad némi festenivaló - kezdte Owen.

- Nekem is van szemem.

- Majd idehívom az embereket, és egyúttal felszereltetem a redőnyöket is. Ha ma be tudjuk fejezni a másodikat, akkor jövő hét elején már nekiláthatnak az ablakok feldíszítésének. Karnisok, függönyök s a többi.

- Az emberek feltakarítottak maguk után, de ez nem az igazi. Szükség lesz egy alapos nagytakarításra, úgyhogy beszélj a fogadóssal.

- Ma reggel találkozom Hope-pal. És megpróbálom meggyőzni az önkormányzatot, hogy engedélyezze a bebútorozást.

Ryder az öccsére sandított.

- Nyugi, Owen. Van még két hetünk, nem számolva az ünnepeket.

Owennek azonban most is volt egy határozott terve, mint mindig.

- Befejezhetnénk a másodikat, és onnan haladhatnánk lefelé, Ry. Ha minden a helyére kerül, anya és Carolee, na meg Hope valószínűleg izgatott rendezkedésbe kezd, és még több holmit vásárol.

- Ettől tartok én is. Semmi szükség arra, hogy itt lábatlanokdjanak, így is útban vannak.

Már a második emeletre mentek fel, amikor meghallották az ajtónyitást a földszinten.

- A másodikon vagyunk! - kiáltotta le Owen. - Kávé a konyhában.

- Köszönöm. Hála istennek...

- Nem isten vette a kávé. - Owen végighúzta a mutatóujját a *Fogadás* feliratú réztáblácskán. - Milyen elegáns darab.

- Mint minden az egész épületben. - Ryder a kávéját kortyolta, miközben beléptek.

- Jól néz ki. - Owen elismerően bólogatva végigment a konyhán, belépett a fürdőszobába, majd körbejárta a két hálószobát. - Szép és kényelmes. Csinos és hatékony, akár csak a fogadásunk.

- Majdnem olyan elviselhetetlenül aprólékos, mint te.

- Ne feledd, ki hoz neked mindig fánkot, bátyám.

A fánk szó hallatán Dinka az egész testét csóválni kezdte.

- Nincs több, haver - szólt rá Ryder, mire a kutya nagyot sóhajtva elnyúlt a padlón.

Ekkor Beckett bukkant fel a lépcsőnél.

Megborotválkozott, jegyezte meg magában Owen. Egy kicsit mégis űzöttnek tűnt, de valószínűleg minden férfi zaklatott lenne, ha három tíz éven aluli gyereket kéne elindítani az iskolába.

AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ

Jól emlékezett még a saját iskoláskorára, és utólag csodálkozott, hogy a szülei nyugtató nélkül kibírták a reggeli rohamot.

- Az egyik kutya behányt Murphy ágyába - jelentette be Beckett. - Nem akarok beszélni róla.

- Én sem ragaszkodom a beszámolóhoz. Owen viszont ablakdíszekről és bútorozásról szónokol.

Beckett hozzájuk lépett, és megsimogatta Dinka fejét.

- Még fel kell tennünk a szegélyeket, a díszléceket, aztán jön a takarítás.

- De itt fent már készen vagyunk. - Owen belépett a Penthouse-ba, a két lakosztály egyikébe. - Ezt például bebútorozhatnánk, és a folyosó másik végén Hope is berendezkedhetne. Mi a helyzet a *Westley és Boglárkával*?

- Kész van. Tegnap felszereltük a fürdőszobai tükröket meg a lámpákat.

- Akkor megmondom Hope-nak, hogy vegye elő a felmosó-vödöröt, és suvickolja ki ezt a szintet. - Bár megbízott Ryderben, Owen mégis személyesen akarta ellenőrizni a lakosztályt. - Megvan a listája, hogy melyik bútor hova való, úgyhogy elmehet Bastékhoz, és megmondhatja nekik, mit vigyenek fel.

Owen felírt néhány fontos részletet a noteszába. Törülközők és ágyneműk szállítása, villanykörték beszerzése és így tovább. A háta mögött Beckett és Ryder összenézett.

- Azt hiszem, elkezdjük a bebútorozást.

- Nem tudom, hogy kivel akarod ezt elvégezni - morogta Ryder -, de nekem meg az embereknek először be kell fejeznünk a munkát az épületben.

- Ne panaszkodj - mentegetőzött Beckett. - Nekem rohamtempóban el kell készítenem a szomszédos pékség terveit, ha

komolyabb késlekedés nélkül át akarjuk irányítani oda a munkásokat, miután itt végeztetek.

- Én el tudnék viselni egy kis késlekedést - morogta Ryder, és követte Owent lefelé.

Owen megállt az *Elizabeth és Darcy* előtt, és szemügyre vette a kitámasztott ajtót.

- Beckett, talán beszélhetnél a barátoddal, Lizzyvel. Ez az ajtó legyen mindig nyitva, a teraszra vezető ajtókat pedig zárva kell tartanunk.

- Mi a baj? Ez nyitva van, azok pedig zárva.

- Most igen. De tegnap este Lizzy egy kicsit duzzogott.

Beckett érdeklődve vonta fel a szemöldökét.

- Valóban?

- Azt hiszem, átéltem az első személyes találkozást Lizzyvel. Este végigjártam a terepet, és valami zajt hallottam idefent. Azt hittem, hogy ti szórakoztok velem, és Lizzy zokon vette, amikor ökörnek szólítottam. Aztán a tudtomra is adta a véleményét.

Beckett elvigyorodott.

- Elég temperamentumos hölgy.

- Egyetértek. A végén persze kibékültünk, legalábbis azt hiszem. De lehet, hogy még mindig neheztel rám.

- Itt is végeztünk - szólalt meg Ryder. - És a *T & O*-ban is. Az *N & N*-ben még fel kell szögelni a parkettaszegélyt meg a mennyezeti díszléceket. Az *E & R*-ben van néhány utolsó tennivaló, és itt még nem szereltük fel a mennyezeti világítást. Tegnap végre megérkezett. A *J & R* hátul tele van dobozokkal, bennük lámpák, polcok, meg a jó ég tudja még mi. De a csapat már levonult.

AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ

- Nekem is van egy listám - folytatta Ryder, és megtapogatta a fejét. - Csak nem kell mindent felírnom tíz különböző helyre.

- Ruhafogasok, törülközőtartók és vécépapírtartók - sorolta Owen, nem zavartatva magát.

- A mai napra ütemeztük be.

- Tükrök, tévék, kapcsolók, konnektortakarók, ajtófékek.

- Fel van írva, Owen.

- Megvan a listád, hogy mi hova megy?

- Senki sem szereti az akadékoskodókat, Owen.

- Fel kell szerelni a kijáratot jelző táblákat. - Owen már az ebédlőhelyiségnél járt, közben rendületlenül sorolta a listáján szereplő teendőket. - Ide jönnek a fali lámpák. Fel kell szerelni és le kell festeni a tűzoltó készülékeknek készített dobozokat.

- Ha befogod a szádat, nekiláthatok végre a munkának.

- Prospektusok, weboldal, reklám, az árak véglegesítése, az ajánlatok összeállítása, a szobában elhelyezendő mappák összekészítése.

- Nem az én dolgom.

- Nem bizony. Látod, milyen jó neked? Mi a helyzet a pékség módosított terveivel? - fordult Owen Becketthez.

- Holnap reggel viszem be őket engedélyeztetni.

- Remek. - A férfi elővette a telefonját, és a határidőnaplójára kattintott. - Akkor véglegesítsük az időpontokat. Megmondom Hope-nak, hogy január tizenötödikétől fogadhatja a szobafoglalásokat. Harmincadikán megtarthatjuk a megnyitót, és marad egy napunk a rendrakásra. Aztán kész a nagy mű.

- Az kevesebb, mint egy hónap - panaszkodott Ryder.

- Mindnyájan tudjuk, hogy itt már csak két hétre való munka van, és karácsony előtt végezni fogunk. Ha ezen a hé-

ten elkezdjük a bebútorozást, elsején kész leszünk vele, és valószínűleg megkapjuk a használatbavételi engedélyt az ünnepek után. Akkor még mindig marad két hetünk, hogy mindenre felkészüljünk, és megoldjuk az esetleg felmerülő problémákat, annál is inkább, mert már Hope is itt fog lakni.

- Én is Owennek adok igazat. Itt már lassan végzünk, Ry. Ryder zsebre vágott kézzel vállat vont.

- Azt hiszem, kicsit szokatlannak találom, hogy tényleg készen vagyunk a munkával.

- Amiatt ne aggódj - vigasztalta Owen. - Egy ilyen helyen? Sosem leszünk igazán kész.

Ryder bólintott. Ebben a pillanatban lent kinyílt a hátsó ajtó, és nehéz bakancsok dobogása hallatszott a padlón.

- Megjöttek az emberek. Vegyük elő a szerszámokat.

Owen a díszléceket szögelte fel a falakra, de nem bánta, hogy közben többször abba kellett hagynia a munkát, mert megszólt a mobilja, válaszolnia kellett egy SMS-re, vagy egy sürgős e-mailje érkezett. A telefont ugyanolyan fontos szerszámnak tartotta, mint a szögbelövő pisztolyt. Az épület visszhangzott a munkások hangos beszélgetésétől és a rádióból áradó zenétől. A levegőben festék, fűrészporszór és kávé illata terjengett. Ez volt a családi vállalkozásuk jellegzetes illata, és mindig az apjára emlékeztette.

Mindent tőle tanult, amit az ácsmesterségről és a házépítésről tudott. Owen lelépett a létráról, hogy szemügyre vegye a munkáját, és tudta, hogy az apja büszke lenne, ha látná.

Itt állt ez az öreg épület a város főterén, leszakadt erkélyekkel, törött ablakokkal, hasadozó falakkal és padlóval, ők pedig egy igazi ékszert csináltak belőle.

Valósággá lett mindaz, amiről nemrég még a konyhaasztal mellett beszélgettek és vitáztak. Beckett elképzelései, az anyja határtalan fantáziája és jó ízlése, Ryder szaktudása és kemény munkája. Na meg az ő pontos szervezése és minden apró részletre kiterjedő figyelme.

Letette a szögbelövő pisztolyt, és sajtó vállát megmozgatva körülnézett a helyiségben.

Igen, az anyja jó ízlése itt is csodákat művelt. Be kellett ismernie, hogy eleinte nem tetszett neki a halványkék fal meg a csokoládébarna mennyezet ötlete – amíg meg nem látta a végeredményt. A *Nick és Nora*-ban a fényűzés volt a kulcsszó, és ez a fürdőszobában érte el a csúcspontját, ahol ugyanazok a színek jelentek meg. Az egyik fal kék üvegcsempéből készült, a többiek pedig az önmagában mintás, barna falak tették különlegessé. És mindez szinte ragyogott a csillárok fényében. Csillár a fürdőszobában, csóválta meg a fejét a férfi. De az biztos, hogy nagyon hatásos.

Semmi sem szokványos vagy szállodaszerű, gondolta. Ha Justine Montgomery veszi kezébe a dolgokat, ott mindig igazi remekmű születik. Talán ez a modern eleganciát sugárzó szoba lesz a kedvence, vélte Owen.

A mobil időzítője megszólalt, és figyelmeztette, hogy el kell intéznie néhány telefonhívást.

Kiment a hátsó ajtón a fedett teraszra, és lesietett a lépcsőn, ahol Luther dolgozott a korlátan. A hideg szélben összeszorított foggal leszaladt a földszintre, majd a recepción keresztül megint belépett az épületbe.

- De kutya hideg van - morogta magában. A helyiségben hangos zene szólt, és csattogtak a szögbelövők. Lehetetlenség ebben a lármában bármiről is tárgyalni, határozta el, ezért magához vette a kabátját meg az aktatáskáját.

Bement a társalgóba, ahol Beckett a földön térdelve a parkettaléceket szögelte a falak mentén.

- Átmegyek a Vestába.

- Még nincs tíz óra. Zárva vannak.

- Éppen azért.

Odakint fagyoskodott egy kicsit a lámpa előtt, és átkozta a nagy forgalmat, hogy nem tud átfutni az utca másik oldalára. Kénytelen volt megvárni a zöldet, és csak akkor léphetett az étteremhez. Nem törődött az ajtón lógó ZÁRVA feliratú tábláscskával, hanem bezörgetett.

A lámpák égtek odabent, de nem látott semmilyen mozgást. Megint elővette a telefonját, és fejből tárcsázta Avery számát.

- A pokolba, Owen! Most csupa tészta lett a mobilom.

- Tehát ott vagy. Nyisd ki az ajtót, mielőtt halálra fagyok idekint.

- A pokolba - ismételte meg a nő, és megszakította a hívást. De néhány másodperc múlva felbukkant, farmerban, könyékig feltúrt, fekete, hosszú ujjú pólóban és egy fehér köténykében. A haja pedig... Te jó ég, mi ez a szín már megint? Nagyon hasonlított a fogadó rézből készült ereszcatornájához.

Néhány hónappal korábban elkezdte festegetni a haját, és Owen azóta nem látta a skót származására utaló, eredeti, vörös színét. Rövidre is vágatta, bár most már megnőtt annyira, hogy munka közben egy kis varkocsba tudta fogni.

Avery gyanakodva nézett rá világoskék szemével, miközben elfordította a kulcsot a zárban.

AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ

- Mit akarsz? - morogta. - A legnagyobb meló közepén zavarasz, most készítem elő a tésztát.

- Csak egy nyugodt helyet keresek. Észre sem fogod venni, hogy itt vagyok. - Owen gyorsan besurrant, mielőtt a nő becsukja az ajtót az orra előtt. - Nem tudok telefonálni abban a nagy ricsajban odaát, és el kell intéznem néhány fontos hívást.

A nő összehúzott szemmel nézett az aktatáskára.

Owen egy lefegyverző mosollyal próbálkozott.

- Rendben, beismerem, hogy van egy kis papírmunkám is. Odaülök a pulthoz, és ígérem, hogy nagyon csendben leszek.

- Oké, de ne zavarjál.

- De még mielőtt visszamész... Nincs véletlenül egy kis kávéd?

- Véletlenül nincs. Tésztát készítek, ami most ráragadt az új telefonomra. Tegnap este záróráig dolgoztam, és ma reggel nyolckor Franny beteget jelentett. Olyan hangja volt a telefonban, mintha valaki ledarálta volna a légcsővét. Tegnap este két pincérnőm is ugyanezzel a tünettel végzett, ami azt jelenti, hogy valószínűleg ma is zárásig leszek. Dave ma este nem tud dolgozni, mert négykor gyökérkezelése lesz. És mindennek tetejébe, fél egykor egy egész buszra való turista érkezését várjuk.

A nő ezt olyan szemrehányó hangon mondta, hogy Owen csak bólintani mert.

- Értem.

- Úgyhogy... - Avery végigmutatott a hosszú pulton. - Csináld, amit akarsz.

Azzal beviharzott a konyhába. Zöld Nike sportcipője csak úgy nyikorgott a padlón.

A férfi felajánlotta volna a segítségét, de tudta, hogy Avery most annak sem örülne. Ezer éve ismerte a nőt, és megérezte, hogy zaklatott, türelmetlen és feszült.

Majd túlteszi magát rajta, hiszen mindig mindennel megbirkózik, gondolta. A tűzről pattant, vörös kislányból, aki Beckett szerelmével, Clare-rel együtt a középiskola vezérszurkolója volt, mára keményen dolgozó étteremvezető lett. Aki átkozottul jó pizzát tud készíteni.

Avery halvány, citromos illatot hagyott maga után, és a nyomában szinte forrt a levegő az energiától. Owen letelepedett az egyik székre a pult előtt, és hallgatta, ahogy a nő nagy dérral-dúrral dagasztja a tésztát a konyhában. Megnyugtatónak találta ezt a ritmikus zajt.

Kinyitotta az aktatáskáját, elővette az iPadet meg a noteszt, lecsatolta az övéről a mobiltelefont.

Elintézte a hívásait, elküldte az e-maileket, az SMS-eket, átirta a határidőnaplóját, számolt és mérlegelt.

Elmerült a munkában, és csak akkor tért magához, amikor egy nagy kávésbögre jelent meg az orra előtt.

Felnézett Avery csinos arcába.

- Köszönöm, de nem kellett volna fáradnod. Nem maradok sokáig.

- Owen, már negyven perce itt vagy.

- Tényleg? Teljesen elveszítettem az időérzékemet. Akarod, hogy elmenjek?

- Mindegy. - A nő sajtó derekát masszírozta, de most már vidámabb volt az arca. - Ura vagyok a helyzetnek - közölte.

A férfi ínycsiklandó illatokat érzett, és a nagy tűzhely felé nézett. Avery már elkezdte főzni a szószokat.

Vörös haja, hófehér, szeplős bőre és ragyogóan kék szeme skót származásáról árulkodott, de olyan marinara szószot tudott készíteni, amit egy olasz főszakács is megirigyelt volna.

Owen gyakran csodálkozott, hogy Avery vajon hol ismerte meg az olasz konyha rejtelmét. Úgy tűnt, veleszületett képességekkel rendelkezik e téren.

A nő most leguggolt, és kinyitotta a pult alatt lévő hűtőt, hogy elővegye a szószok alapanyagait tartalmazó műanyag dobozokat.

- Sajnálom Frannyt.

- Én is. Tényleg nagyon beteg szegény. Dave pedig sokat szenved a foga miatt, és csak azért jön be ma délután néhány órára, mert nagyon kevesen vagyunk. Nem szívesen kérem meg rá.

A férfi alaposabban szemügyre vette a szorgoskodó nő arcát, és most vette csak észre a sötét karikákat a szeme alatt.

- Fáradtnak látszol.

A nő barátságatlan pillantást vetett rá, miközben levette a fekete olívbogyót tartalmazó doboz tetejét.

- Köszönöm. Minden nő ilyen bókra vágyik - húzta el a száját, de aztán vállat vont. - Tényleg fáradt vagyok. Azt hittem, ma reggel végre alhatok egy kicsit, mert Franny kinyitja a boltot, és elég, ha fél tizenkettő felé jövök be. Mióta az emeleten lakom, nem kell sokat utaznom. Úgyhogy néztem egy kis Jimmy Fallont, és befejeztem egy könyvet, amit egész héten el akartam olvasni. Majdnem két óra volt, mire lefeküdtem. Aztán Franny felhívott reggel nyolckor. Hat óra alvás persze nem kevés, de én előtte már lehúztam egy dupla műszakot, és ma azzal a tudattal robotolhatok, hogy egy újabb hosszú műszak vár rám.

- Nézd a dolog napos oldalát, és örülj, hogy ilyen jól megy az üzlet.

- Erre majd csak a buszos turisták távozása után fogok gondolni. De elég a panaszkodásból. Hogy mennek a dolgok a fogadóban?

- Olyan jól, hogy holnap már elkezdjük berámolni a második emeletet.

- Mit rámoltok be?

- Bútorokat, Avery.

A nő letette a dobozt, és nagy szemeket meresztve nézett a férfitra.

- Komolyan? *Tényleg?*

- Az ellenőr ma délután megnézi a helyszínt, és valószínűleg megadja az engedélyt, mert nem hiszem, hogy ellenvetései lennének. Nemrég beszéltem Hope-pal, aki elkezdti takarítani az emeletet. Nemsokára megérkezik az anyám meg a nagynéném, hogy segítsen neki. Talán már itt is vannak, mert mindjárt tizenegy óra.

- Én is szerettem volna segíteni, de nem tudok elszabadulni.

- Ne aggódj emiatt. Elegen vagyunk.

- De én is részt akartam venni benne. Talán majd holnap, attól függ, hogy alakul Franny betegsége meg David gyökértömése. Nahát, Owen, ez nagyszerű hír! - A nő néhány tánclépést tett a magas szárú sportcipőjében. - És egy óráig vártál, hogy ezt elmondod nekem?

- Túlságosan el voltál foglalva a szapulással.

- Ha előbb megtudom, olyan izgatott lettem volna, hogy eszembe sem jut szapulni téged. A te hibád.

A fiatal nő Owenre mosolygott. A fáradt szemű, mégis mindig csinos Avery MacTavish, gondolta a férfi.

AZ ELSŐ ÉS UTOLSÓ

- Miért nem ülsz le néhány percre?

- Ma egész nap mozognom kell, mint egy cápának. - A nő rákattintotta a fedelet a kezében lévő műanyag dobozra, aztán visszatette a hűtőbe, és a tűzhelyhez lépett, hogy ellenőrizze a rotyogó szószer állapotát.

A férfi nézte, ahogy dolgozik. Mindig úgy tűnt neki, hogy Avery legalább fél tucat dolgot csinál egyszerre, mint egy zsonglőr, aki néhány labdát a levegőben tart, miközben a többi elkapja, és a magasba hajítja.

A rendszerető Owent ez teljesen lenyűgözte.

- Azt hiszem, most már vissza kell mennem. Köszönöm a kávé.

- Szívesen. Ha valamelyik munkás itt akar ebédelni, mondd meg neki, hogy csak fél kettő után jöjjön. Addigra lemegy a roham.

- Rendben. - Owen összeszedte a holmiját, és még megállt az ajtónál. - Avery? Ez milyen szín? A hajadon.

- Ez? Rézvörös.

A férfi elvigyorodott, és megcsóválta a fejét.

- Tudtam. Viszlát később.